Ч. 253. Субота 10 (23) падолиста 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — З буджетової комісиї. — З угорского сойму. — Адреса болгарского собраня. — Участь европейских дипльоматів в похоронї Лїгунчана.)

З причини неможливости полагодженя буджету в сім році, будуть засїданя парляменту лиш на короткий час перервані, а то в часї Різдва. Палата послів збере ся зараз по сьвятах для покінченя буджетової дискусиї. Супротив того краєві сойми не будуть в сім році скликані. Заходи польского Кола, щоби галицкий сойм хоч на кілька днів був скликаний для ухваленя буджетової провізориї, були безуспішні. О скілько можна судити, правительство не хоче скликати галицкого сойму тому, що мусіло би також і инші сойми скликати на коротку сесию, а особливо сойм ческий, а здаєть ся, що правительство з оглядів загально-полїтичних не хоче виставити себе на несподіванку із сторони ческого сойму. — Комісия парляментарна ческого клюбу відбула вчера кілька разів наради, в котрих брав участь і мінїстер Резек, а відтак відбула спільну конференцию з клюбом консерватизних більших властителїв. Посли: Пацак, Страньский і Брзорад вручили президентови мінїстрів ухвалену онногди відозву ческого клюбу і конферували з дром Кербером цїлу годину.

Комісия буджетова вела вчера дальші наради над прелїмінарем мінїстерства оборони краєвої. Між иншими промавляв мінїстер оборони краєвої і відпирав деякі закиди, роблені армії зі сторони кількох послів. Промавляв також посол Барвіньский в справі відпусток для селяньских синів в часї жнив і в справі достав для армії.

В угорскім соймі, при адресовій дебатї, зазначив посол Раковский іменем опозициї відмінне становище супротив адреси більшости. По гадцї опозицийного посла, та адреса не відповідає достоїньству угорского народа. Мова тронова не поясняє, чи міжнародне становище монархії відповідає великим жертвам, які на ту цїль народи приносять. Союз трох держав наносить монархії величезну економічну шкоду, а далеко менший дає їй полїтичний пожиток. Двісталїтна полїтика пруска пре Німеччину против Австриї. То vis major традициї, котрій не зуміє оперти ся навіть цїсар Вільгельм, о котрого мадярских симпатиях можна впрочім сумнївати ся. Вкінци відчитав брошуру, видану всенїмецким союзом, в котрій розвивають ся засади, не згідні з австро-угорскими понятями державними.

Болгарске собранє ухвалило в третім читаню адресу у відповідь на мову тронову. В адресї висказано вдоволенє з заходів і змагань, підпятих правительством около піддержаня добрих і приязних відносин з державами сусїдними, а передовсім около скріпленя відносин з Росиєю. — Перед замкненем дискусиї виголосив мінїстер справ заграничних Данев довшу промову, в котрій виказував, що Болгария стоїть тепер в цїлком нормальних зносинах з заграницею. Заграничча полїтика правительства як найльояльнїйша супротив усіх держав. Мова мінїстра зєднала собі признанє і одобренє у значної більшости собраня.

Заграничні дипльомати в Пекінї — як звідтам доносить Аґентия Райтера — прибули дня 12 с. м. громадно до дому Лїгунчана, аби виявити перед тілом помершого „великого старця“ свій жаль після хіньского звичаю. Дорогу, якою переходили европейскі дипльомати, стерегли хіньскі войска, поза котрими тиспули ся величезні товпи Хінців. Всї хіньскі висші власти Пекіну повитали амбасадорів на першім подвірю перед домом і провели їх до середного подвіря, на котрім на низькім катафальку була уставлена чорна гебанова домовина з тілом Лїгунчана. При домовинї відправляли молитви будайскі сьвященики, приносячи духови покійника жертви з ріжних артикулів поживи, котрих уложено на столах в скількости трех тисячів тон. Вияв жалю зі сторони амбасадорів полягав на тім, що кождий з них з окрема підходив до окруженої сьвічками і урнами з горючими кадилами домовини і складав перед лежачим в ній тілом глубокий поклін. Відтак найстарший віком амбасадор відчитав збірне письмо, в котрім висказано жаль з причини смерти Лїгунчана. На то письмо відповів по хіньски один з двох синів помершого, котрі в часї цїлого обходу стояли при домовинї вітця мовчки зі спущеними головами, одїті в довгі сорочки з міхового полотна.

---

35)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XVI.,

описуюча дивну згідливість Васонжка і велику нараду чорноболотских правників.

(Дальше.)

— Кождий, хто має голову, нехай пустить єї в рух, — сказав Янкель. — Замість, щоби мав спати, нехай гадає; замість, щоби мав їсти, нехай гадає; коли буде в дорозї — нехай гадає. Неподібна річ, аби таке велике, таке загальне думанє, мало полишитись без успіху. Успіх мусить бути. Знаєте, о що іде, знаєте, що буде дощ, отже як добре каже Ґлянцман, ладьте парасоль.

— Так, — потвердив Ушер Енґельман,— ладьте парасоль; нехай вас то не страшить, що буде він зроблений з кусників, такий є значно сильнїйший і тривкійший, бо коли на яку материю дасть ся лату, на ту лату ще лату і ще раз лату, то очевидно ті верстви будуть о много сильнїйші, як сама материя нова.

— Ой, ой, — відозвав ся кравець Мордко, — наш Ушер уміє кожду гадку прекрасно зшити. На мою совість, він говорить як найлїпший кравець.

— Не аби яка похвала! Ти Мордко пильнуй свого ремесла; ще не прийшов час, аби кравцї судили слова учених! — крикнув обурений Мойсьо Фіш.

— Тимчасом, — відповів Мордко, — право того суду привласнюють собі.... шинкарі!

— Тихо, „ша!“ Не сваріть ся. То не є відповідний час, аби вести безуспішні спори; лїпше зачніть всї думати. Знаєте, що час поганий і що теперішний воздух не дуже здоровий делїкатним людям. Розкиньте-но вашим умом, — сказав Янкель Бас.

— Від початку сьвіта так було, — додав поважно Ушер Енґельман, — що ми викручували ся від ріжних, нераз дуже прикрих і немилих інтересів, отже й тепер найде ся якийсь спосіб.

Потїшені тою гадкою члени зборів почали розходити ся по домах, а Янкель запросив до себе кількох найповажнїйших і найвправнїйших в праві.

Між ними був, крім кількох людий старих і досьвідних, Ґлянцман, Енґельман, два покутні дорадники, та Мойсьо Фіш.

Той послїдний не тїшив ся славою великого знатока права, нї взагалї не уважали єго доброю головою, але на всїх зборах був присутний, як властитель заїзду „під зеленим лебедем“, а рівночасно як муж Малки, котра мусїла чейже мати точні вісти о всїх важнїйших справах, що обходили цїле місто.

В тїснім кружку знатоків вела ся оживлена бесїда, і перед усім стало на ухвалї, щоби всї вже заключені позичкові інтереси кінчити і чим скорше екзеквувати. Хочби навіть зі стратою, коби лиш був конець.

Давний спосіб виходить з ужитя, треба сотворити новий.

Предкладано ріжні.

Позичку на звичайний реверс не радо бачать в судах, але може бути купно і продаж.

Длячого хлоп не має бути винний міскому капіталїстови за коня, корову або за віз?

— Добре, — сказав Мойсьо, — але де укриє ся процент?

— В кони, або в корові....

— То красно!

— Не дуже, — сказав Янкель Бас, — злобні люди можуть, не зважаючи на правду, доказувати, що кінь не є кінь, лише не цїлком виплачена готівка. Они готові найти процент навіть в кони.

— То що робити?

— Я вам скажу, — перебив покутний адвокат, — процент треба сховати в судовий вирок.

— Яким способом?

— Кажу вам, що то найлїпший сховок. Суд може мати ріжні примхи, коли побачить вексель, скрипт, або який приватний папір; але коли єму покаже ся єго власний вирок, то вже буде добре, вже не скаже, що то обманьство або фальш.

— То правда; але аби мати вирок, треба насамперед мати скрипт.

— Дуже легкий на то спосіб. Давнїйше коли хлоп жадав гроший, ви брали від него скрипт і інтерес був скінчений; тепер возьмете насамперед скрипт, але гроший не дасте,

Новинки.

Львів дня 22 го падолиста 1901.

— **Членом буковиньскої краєвої ради шкільної** іменував Є. В. Цїсар проф. дра Стоцкого на місце проф. Євротея Пігуляка, що зложив мандат до краєвої ради шкільної, бо через посольство перешкоджений бувати на всїх засїданях краєвої ради шкільної.

— **Вдовичо-сиротиньский фонд** перемиської єпархії, виносив з днем 30-го червня сего року 356.920 корон в цїнних паперах і 13 530 корон 20 сот. в книжках щадничих перемиских і самбірских кас щадничих і перемиского товариства „Віра" а решту в готівцї, що находить ся в підручній касї.

— **В справі Русинів в Паранї** вибрано на сходинах львівских Русинів в комнатах „Рускої Бесїди" дня 18-го с. м. комітет, котрий має постарати ся о висланє съвященників, учителїв і о купно малої друкарнї для руских кольоній в Паранї. — В склад комітету війшли Вп. пп.: Тит Ревакович, ц. к. радник суду краєвого у Львові, яко голова; Роман Цеглиньский, професор. академ. гімназиї, яко заступник голови; Григорий Грозик, директор товариства кредит., яко секретар; о. Теодозий Лежогубский, катихит у Львові, яко касиєр; пятого члена має сам комітет вибрати.

— **Шкарлятина.** З причини значного розширеня шкарлятини в повітах золочівскім і брідскім, краєвий референт санїтарний радник Двора др. Мерунович люстрував громади навіщені тою пошестию. Суть то міста: Золочів, Зборів і Поморяни, і громади сїльскі: Новосїлки і Волосівка в повітї золочівскім, а місто Броди і громада сїльска Ясенище в повітї брідскім.

— **Арештованє фальшівників гроший.** З Відня доносять: Від липня с. р. пускав хтось у Відни фальшиві гроші дуже добре підроблені, так, що їх ледви було пізнати. Агенти полїцийні звернули свою увагу на кількох людий, котрі жили мов птиці небесні, ні орали, ні сїяли, а жили собі добре, мали звідкись гроші і ходили по реставрациях. Були то: півець Іван Борковский, котрий винаймав партерове помешканє, зложене з одної комнати і кухнї, а у него мешкали ще єго любка якась Францїска Вірак та робітники Слимак, Кляйнер і Вандісек. Всї, як сказано, жили собі вигідно, а Борковский платив правильно чинш. Полїция не спускала їх з очий. Опогди в ночи впали агенти полїцийні до їх помешканя і арештували всїх, крім Вандісека, котрий втїк. Ревізия показала, що тих пятеро людий вже від довшого часу займали ся фальшованєм гроший. Знайдено не лиш всїлякі прибори і материял до робленя фальшивих гроший, але ще й повну торбу вже готових фальшивих коронівок.

— **Живцем сама себе спалила.** Страшною смертию згинула селянка Євка Проців в Холовці, повіта каменецкого. Євка мала рака на лици і та невилїчима хороба заставила єї зробити собі смерть в страшенний спосіб. Она купила собі в Холовеі за 16 сотиків нафти, пішла відтак на поле на яких 1500 кроків далеко від хат, там облила нафтою одїнє на собі, а відтак підпалила і в одній хвили станула в полуміни. Заким люди прибігли до неї, она вже не жила.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 17 с. м. в ломах каміня в Коровинцї, повіта теребовельского, засипала земля робітника Павла Турчиняка і він погиб на місци. — В потоцї в Луăї повіта горлицкого, знайдено селянина Родіона Филяка неживого. Позаяк слїдство виказало, що Филяк цїлий день перед смертию запивав ся, то єсть річ дуже імовірна, що він вертаючи домів в нетверезім станї утопив ся. — Дня 18 падолиста с. р. знайдено в рїцї Бистрици понизше Биткова, в повітї надвірняньскім, тїло Івана Карчмарского в Надвірной. Слїдство судове показало, що нещасливий через кільканайцять мінут боров ся з рвучою водою і кликав навіть на ратунок, але ніхто не поспішив мимотого, що кількох робітників, котрі туди переходили, чули єго голос. Причиною нещастя була здаєсь неосторожність при переходженю через кладку в ночи а до того ще й в пору, коли Бистриця була дуже прибула.

— **Львівскі ласощі.** П. Гілєвич, адміністратор будинку театру львівского, переходячи опогди улицею Цибульною, купив у сидухи Блїми Шенфельд помадки для своєї семилїтної доньки. Ледви дитина одну з них взяла до уст, дістала нагло нудностий і блювоти, так що отець мусїв єї відвезти дорожкою домів. Повідомлена о тім випадку полїция забрала Шенфельдовій цїлий запас тих ласощей, вартости 16 кор., котрі після єї твердженя походять з фабрики Брандштеттера („Confiserie Union"). Помадки сї так в запаху, як і в смаку чути милом.

— **Убийник власної жінки.** Селянин з Шупарки повіта борщівского, Іван Апостол, оженив ся був рік тому назад з Анною Н., котра задлятого, що він з нею зле обходив ся покинула єго вже по четвертім місяци. Дня 10 падолиста с. р. вернула Анна Апостол в супроводї Теодосия Василюка назад до дому свого мужа Івана, котрий спершу приняв єї дуже щиро і обіцяв, що буде жити в згодї з нею. Однакож ще того самого дня в ночи Іван Апостол задусив свою жінку Анну а відтак сам ставив ся до суду.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Влїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропигийскиї (улица Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **Церковні напіви і мельодиї церковні,** які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний съпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Ігн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро-угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1901 увійде в житє додаток II до тарифи часть IV, зшиток 4 з дня 1 грудня 1898.

аж буде вирок. В скрипті буде написане, що Іван винен вам, кажім сто рублів, що позичив тамтого року, що обовязав ся платити малий процент, дванайцять від сто на рік і що доси не сплатив ні проценту ні капіталу. Повезете Івана до суду. Іван ставить ся і присьвідчить, що то правда.

— А як не схоче?

— Як не схоче? Як єму пильно треба гроший, то всьо схоче, що лиш ви схочете. Всьо признасть, підпише. Видадуть вирок, він стане правосильний, тодї виплатите Іванови позичку, а виплатите тілько, кілько вам схоче ся.

— Ну, ну, добрий спосіб!

— Дуже добрий. Ріжні річи можна укусити, але правосильного вироку вже ніхто не укусить.

Всї чорноболотскі правники почали ту річ розбирати, сей і той кинув ще якусь гадку, але остаточно відкинено всї, лиш ту одну признано доброю.

І стануло на тім оконечнім рішеню, котре поручено присутним розголосити і розповсюднити як найширше, на ринку, в склепах, „під Зеленим лебедем", всюди, де лиш збирає ся торгуючий съвіт.

Постанова була дуже коротка; обіймала лиш дві точки, а іменно: Всї давнїйші інтереси як найскорше доводити до кінця, а нових не робити инакше як лиш на правосильний вирок.

Такий оклик розніс ся з уст до уст по цїлім Чорнім болотї, такий оклик подано приватною почтою до доохрестних сїл, до подальших закутиків, всюди, де лиш можуть бути інтереси і грошеві справи.

І, дивна річ, цїлком однакі деннї приказы, вийшли з Копиткова, з Білого болота, з усїх осередків, довкола котрих лежать села, фільварки, присїлки і кольонії.

Цїлком справедливо любував ся Ушер Енґельман чудовим устроєм съвіта, справедливо одушевляв ся єго на причуд штучним механїзмом, бо як нї одно зернятко збіжа, нї одно яйце не добуде ся на съвіт з хлопскої загороди, не завадивши о місточко, так мудре слово з місточка по тих колесах і колїсцятах, сплетених штучно, мов по телєґрафічнім дротї, перебігає по цїлій околици і дає незамітну вказівку, як мудрі мужі мають поступати, аби ту штучну сїть ще більше затягнути, затиснути і скріпити; она бо мусить бути сильна і добре затягнена, бо инакше цїлий порядок съвіта був би загрожений, делїкатний розум не міг би панувати над грубою силою хлопских плечий, а учені люди, великі фільософи мусїли би побіч простих хлопів станути до такої роботи, що є не лиш тяжка, але й понижуюча.

ГЛАВА XVII.,

в котрій послїдний раз бачимо Михайла Боруту і инших добрих знакомих і в котрій є кілька розумних гадок Ушера Енґельмана.

Жнива вжеківчили ся, послїдні копи звожено до стоділ або укладано в стирти; всюди по селах була радість, бо урожай був добрий, отже люди тїшили ся, що хлїба вистане їм до нового, а ще й на продаж лишить ся. Але найбільша радість була в Березівцї.

Тїтка Ґертруда побідила. О Рожаньскім вже цїлком не згадувано, натомість пан Станислав приїздив дуже часто як суджений Софїйки.

Постановлено, що вінчанє відбуде ся в осени і тїтка займила ся приладженєм виправи, ішло їй то дуже скоро і без ніяких трудів.

Від брата на ту цїль не хотїла приймити нї гроша.

— Перепрашаю, пане брате — говорила, але я була би дуже лихою господинею, колиби за тілько лїт не зуміла зібрати на дві не велички виправи. О то мусиш знати, що обі дівчата дістануть всього рівно, тілько Ядвиня що й Софїйка; а як їм ще в день вінчаня дам трохи гроша, то чей не прогнїваєш ся.

— Панї сестро, хто на сестру гнївавсь би Ти на скрізь честна женщина.

— Правда, ти не хотїв моєї ради слухати і бувби дитину утопив.

— Не говорім вже про те. Я хотїв як найлїпше, помилив ся, пропало!

— Так, брате, нема о чім згадувати. Тїшмо ся радше, що наша Софїйка буде щаслива. Честний і добрий хлопець, працї не боїть ся і люблять ся. Пане брате, як они люблять ся, то щось незвичайного.

— Як молоді. Щож тут дивного?

— Таки диво, бо дібрали ся мов в кірци два зерна маку. Я від першого погляду, коли він перший раз був у нас, порозуміла, причула, що то добре скінчить ся, так менї бодай видавало ся. І нехай же менї хто скаже, що нема причуття. Противно єсть, лише треба мати серце. Хто не уміє любити, той не зуміє й причути. Так менї в моїй жіночій голові видає ся, але нехай там. Видиш, пане брате, від часу, коли ти на то супруже згодив ся, бачиш довкола себе само щастє. Софїйка, Ядвиня, я, не кажу вже о Станиславі і єго мате-

Телеґрами.

Відень 22 падолиста. Цісар виїздить завтра рано до Вальзе на хрестини своєї внучки, дочки архикняжни Марії Валерії, а в неділю вечером верне до Відня.

Відень 22 падолиста. Австро-угорский амбасадор в Константинополи бар. Каліс був вчера на окремій авдиєнциї у Цісаря.

Берлин 22 падолиста. Local Anzeiger доносить з Петербурга, що в тамошних політичних кругах впевнюють, що Німеччина і Росия запросять держави на конференцию против анархістів. Скликанє тої конференциї порішено на з'їзді монархів під Ґданьском.

Рим 22 падолиста. Стан здоровля папи дуже добрий. Вчера сьв. Отець уділяв звичайних авдиєнций і приймив також кілька визначних личностий.

Париж 22 падолиста. Амбасадор Констанс відїхав вчера до Константинополя.

Льондон 22 падолиста. Бюро Райтера доносить з Йоганнесбурґа, що поголоски о смерти або недузі Девета неправдиві. Девет жиє і здоров, але має дуже мало людий коло себе.

Надіслане.

ри. А ти, пане брате, признай, що також щасливий? І чогож ти так морщиш брови, коли в серци маєш лиш радість? Видаємо дочку не за пана, але видаємо єї добре, бо за чоловіка, а коли так о молодім чоловіці сказати можна, то вже дуже богато; вір мені, брате, що богато, дуже богато...

— Я не перечу, противно, але сестро, чого він так при тій службі упирає ся? Що єму з того? Затраченець можна взяти, дуже добрий фільварок, услівя дуже догідні, можна доробити ся. Чейже я гроший дам, кілько буде треба.

— Пане брате, міг би він і за свої гроші взяти ту посесию, бо мати хоче єму віддати свій капітал, але він не має охоти, а Софійка школи в сьвіті не згодить ся на то, аби мешкати в Затраченци.

— Щож їй перешкаджає?

— Видко, що перешкаджає, коли не хоче. Могли би легко якийсь инший фільварок найти, але по правді, по що?

— Як по що?

— Ей, корона з голови не упаде, пане брате, служба не ганьбить. Впрочім і там добрий кусник хліба; платня невелика, але господарство на Майдані значить тілько, що невеличкий фільварок, можна доховати ся худоби і мати цілковите удержанє. Порядний кусник хліба. Нехай побудуть кілька літ, а за той час і єго маєток і віно Софійки збільшить ся, ну і ми будемо мати їх близько себе. Бо говори ти собі, що хочеш, пане брате, але все та Софійка, хоч і віддасть ся іназвище змінить, однако для нас буде то та сама Софійка, та сама дитина, що на наших руках виховала ся, котру так сердечно любимо. І мило нам буде мати єї недалеко, майже при собі, бачити єї мало що не кождий день. А як ще діждемо ся внуків... О, брате, я о тім без зворушеня не можу говорити. Я стара панна, не мала власних дітий, але мені здаєть ся, що колиб я стала хоч тітчиною бабою, то... то... ех, нехай лінше не дожду, бо я би ті бахори ні на що пестощами попсувала.

Бесіда сестри пересьвідчила Борецкого і постановлено, що Станислав полишить ся ще хоч кілька літ на дотеперішнім становищи. Домок в Майдані невеличкий, лише чотири комнатки, але на що більше? Софійка каже, що розуму не мав той, хто вигадав палати; бо в таких великих сальонах, як стодоли, пусто і зимно; треба в них шукати ся, як по лісі, а в малім деревлянім домку може бути, як в раю. В одній половині будуть мешкати молоді, в другій пані Завадска. Мати як мати, всьо радаби віддати дітям, хоче собі задержати лише одну комнатку, але Софійка на то не годить ся. Каже, що мати то найголовнійша особа в родині і мусить мати найбільшу вигоду.

Дві комнати, ті що не для матери, вже майже устроєні.

Папа Станислава викинено звідтам, буде поки що в комірнім у матери, доки всьо не викінчить ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).